

Narkomanija kao jalova potraga za duhovnošću

Kada govorimo o problemu narkomanije u modernom svetu, neizostavno se nameće poređenje sa nekim drugim, bivšim, boljim vremenima u kojima se za pošast zvanu „narkomanija“ nije znalo. Po mitovima i legendama, svetom su nekada davno hodali bogovi. Bogovi su uređivali sfere življenja i brinuli da u njihovom delokrugu sve bude u redu. Tada je nebo bilo bliže, zainteresovanije i otvorenije za stvari običnih smrtnika. Od čoveka se očekivalo da poštuje ono od njega uzvišenije i moćnije. I tada, kao i danas, bez svake sumnje nije bilo lako biti čovek, ali kao da se biti čovek dokazivalo upravo kroz opstajanje čovekom i usprkos svim teškoćama. Doduše, sami ciljevi kojima je taj neki davnašnji čovek težio bili su mnogo (u odnosu na današnji svet, nesamerljivo mnogo) jasnije određeni, nesporni, praktično samorazumljivi. Imali su, štaviše, status univerzalnih vrednosti. Večitih vrednosti. Pomenuti bogovi bili su zalog njihove univerzalnosti i večnosti, kao i označitelji samih principa, samih vrednosti po kojima su se često i nazivali. Sazrevši, čovekova duhovnost je principe svih bogova uspela da apstrahuje u jednog Svevišnjeg, jedan univerzalni princip. Ali, time je postalo teže biti čovek, jer, stvoren po liku onog ko sjedinjuje sve principe, ko je oličenje integrisanosti, biti čovek je time značilo biti integrisan. Mnogo teži zadatak od ranije razumljive slobode shizoidnosti u kojoj se delići selfa mogu projektovati u različite bogove i time održavati balans psihe. Na mestu zahteva za integrisanošću stoji identitet. U svetlu monoteističkog poimanja sveta, čovek je pred Bogom odgovoran za svoj identitet svojim nastojanjem da bude integrisan, kao što to jeste onaj na koga se ugleda i kome se moli. Ako ne čini dobro, oseća krivicu. Krivica mu sleduje i dužan je da je nosi. Čovek patrijarhalnog sveta, sveta monoteizma je čovek krivice. Krivica iscrpljuje, osujećuje život u samoj njegovoj najdubljoj vitalnosti, ali i humanizuje, uz nju čovek zna da se njegovo mesto još uvek računa, još uvek ga ima. Međutim, paralelno sa kolapsom patrijarhalnog sveta, urušava se vera u jednog nosioca svih principa, javlja se konfuzija identiteta, a potom vakuum, tj. praznina. U odnosu na krivicu, praznina ide jedan korak dalje. Ona ne samo da osujećuje, ona uvlači celo biće. U svetu krivice postoji patnja, postoji bol i nesreća, ali postoji i vrednost. U svetu praznine ne postoji ništa. Nema sadržaja. Nema identiteta. Čovek današnjice je bazično određen svojim primarnim problemom, problemom identiteta. Ništa danas nije tako problematično i tako nepostojano kao lični identitet. Svest takvog bića (čoveka konzumenta, čoveka ideološkog beznađa i opšteg nihilizma) opasno je otcepljena kako od svojih uvek postojećih paganskih atavizama, tako i od garancije sopstvene sabornosti i integrisanosti u liku jednog Boga. U tom procepu je ambis praznine, duboke, neme praznine. Osnovni sentiment takvog čoveka je depresivnost. Depresivnost utemeljena na praznini, a ne na krivici. Da je na krivici, bar bi značila siguran znak da je čovečan, a praznina je negacija apsolutno svega, a time i identiteta.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com